

[Arne Melchior]

tede andre standpunkter i en bestemt sag, end det tidligere havde forfægtet. Derfor kunne vi måske nok få en lille smule forståelse også hos Det Radikale Venstre for, at man har ret til at se anderledes på en sag, når der er kommet nye argumenter på bordet.

Der er kommet en række nye argumenter på bordet, og de er i høj grad fremsat af lokale autoriteter. Det tillægger vi som folketingsmedlemmer og som landsparti ikke stor betydning, hvis de kan imødegås af landsdækkende, overordnede argumenter, men da vi ikke ser nogen landsdækkende nødvendighed for at sælge Kalø Gods, er det klart, at en række faglige og lokale argumenter får større vægt. Det er noget af det, der er sket.

Der er også en række andre områder. Jeg er enig med fru Margrete Auken i, at de 15 år ikke er nogen lang tid, og det er klart, at det vil komme til at koste, den dag man skal flytte ud, og at det også skal tages af provenuet. 15 år er i denne sammenhæng ikke meget, og hvem siger, at det nogen sinde kan blive lige så godt? Det er meget for de fleste dispositioner, det ved jeg godt, men for noget, som man ved at der altid vil være behov for, er det altså ikke meget.

Jeg lægger også meget vægt på den resultatforbedring på 2,5 mio. kr. over 2 år, som hr. Kofod-Svendsen nævnte i en kort bemærkning, og vi har tillid til, at tingene kan blive endnu bedre. Vi mener ikke, det er en god forretning for staten, for som sagt tror vi ikke, det er mere end regeringens egen vurdering, nemlig en forbedring på 6,1 mio. kr.; det skal ikke komme an på 10 pct. mere eller mindre, det er der ikke vundet noget ved.

Hr. Collet sagde, at staten vil blive meget bedre kørende ved dette salg. Vi mener, at det er meget lidt bedre kørende; vi mener, at disse privatiseringstiltag i mange tilfælde er sminkning af et elendigt statsregnskab.

Da finansloven for 1990 blev forelagt og regeringen skønnede et underskud på 2,7 mia. kr., tillod jeg mig spagfærdigt at sige, at det var en meget optimistisk beregning. I dag tyder noget på, at underskuddet bliver et sted mellem 15 og 20 mia. kr., så denne forbedring på 6 eller for min skyld 8 mio. kr. om året bliver staten altså ikke meget bedre kørende af.

I CD er vi ikke privatiseringshelte, som man er det i Fremskridtspartiet. Jeg er klar over, at hr. Behnke også gerne vil sælge Christiansborg

Slot og så lease eller leje det til Folketinget. Vi hører ikke til dem, og det er der ikke noget nyt i. Vi har ikke denne vældige overbevisning om, at statseje er dårligt og privateje godt. Der er ting i offentligt eje, som går fortrinligt, internationalt forbilledligt godt. Der er ting i privateje – gudskelov – der gør det, og gid der måtte være endnu flere, men der er også i privateje masser af fallitter, masser af underskud og masser af chokvirkninger, så der er hverken i den statslige, den offentlige eller den private sektor nogen garanti for et godt resultat.

Alt i alt er vi kommet til det resultat, at vort tilsagn om, at det kunne udbydes til salg, ikke kan fastholdes, for der er kommet argumenter imod et salg på bordet, som ikke er imødegået af argumenter, som vi finder vægtige, for et salg.

Jeg skal da ikke undlade at beklage den ulejlighed, som måske kunne have været undgået. Jeg vil gerne sige til landbrugsministeren, hvis fremgangsmåde er upåklagelig, at når han i sin tale påkaldte finanslovsaftalen af december 1988 om salg af statslige aktiver, er den for længst opfyldt og endda rigeligt. CD vil meget gerne medvirke til privatiseringer, hvor vi finder det gavnligt, og vi vil gerne medvirke til, at vi får penge i statskassen, hvor det i det lange løb er hensigtsmæssigt, men vi har altså opfyldt den aftale, som landbrugsministeren henviste til.

Jeg vil gerne for fuldstændighedens skyld slutte med at sige, at vi sandelig ikke har noget imod den pensionskasse, der kommer til at stå som køber, men metoden, der anvendes, er vi nu en del i tvivl om. Summa summarum kan vi ikke medvirke til salget.

(Kort bemærkning).

Sønderby (V):

Den skal også være kort, men nu er der to ordførere, der har sagt, at de ikke tror på det med de 15 år. Nu er der ingen garanti for, at Folketinget ikke om to år vedtager, at man alligevel vil sælge, men så har man altså ingen aftale.

Der står – det være både til hr. Arne Melchior og til fru Margrete Auken – at efter udløbet af uopsigelsesperioden kan AP frit genforhandle lejekontrakten. En fortsættelse af lejekontrakten med Miljøministeriet forpligter således ikke AP til at fortsætte, men såfremt